

Poštini Glasnik

Glasilo Udruženja p. t. t. uslužbencev kraljevine Jugoslavije, Dravske sekcije v Ljubljani.

Letnik XI.

V Ljubljani, dne 1. oktobra 1931.

19. številka.

Joško Čampa:

Ureditev našega udruženja v idejnem in tehničnem pogledu.

(Konec).

V.

Sedaj pa malo številke.

Vseh p. t. t. uslužbencev v naši državi je okrog 12.000. Rečimo, da bi bili od teh organizirani vsaj samo dve tretjini, t. j. 8000. Če bi vsak član udruženja plačeval mesečno 10 dinarjev članarine, bi znašalo to mesečno 80.000 ali letno 960.000 Din dohodkov za udruženje. Rečimo, da bi se od te vsote porabilo za upravne stroške in za glasilo, propagando, strokovno literaturo itd. 460.000 dinarjev na leto, kar pa je več ko dovolj, bi ostalo vsako leto še 500.000 Din za investicije (domove, okrevališča itd.) Če prištejemo k temu še dohodke od domov in imetja do sedaj obstoječih domov, ki so last udruženja (Beograd, Skoplje, Novi Sad in Sarajevo) in ki so ugotovljeni na 168.200 Din letno, dobimo vsoto 668.200 Din letno. Če odštejemo od tega izdatke (za obresti in anuitete na dolg, davke, popravila itd.), kakor jih je ugotovila prva seja glavne uprave in ki znašajo letno 121.000 Din, nam preostane letno 547.200 Din, z obrestmi pa 5 odst. pa okrog 575.000 Din. V petih letih da to skoro 3 milijone, v desetih pa 6 milijonov Din. Če prištejemo k temu pravilno cenjeno vrednost vsega sedanjega imetja v znesku 3 milijonov, bi znašala v desetih letih čista imovina udruženja 9 milijonov. Če prištejemo k temu še sedanjo imovino domov v Zagrebu, Ljubljani in Splitu (z odbitki dolgov) v skupnem znesku 1.200.000 Din, dobimo tako impozantno vsoto 10 milijonov Din. Ali veste, kaj pomeni taka vsota? Ali si morete zamisliti, kaj bi se dalo ustvariti za p. t. t. osobje in članstvo udruženja s tem denarjem?

Z 10 milijoni zgradimo lahko vse domove in tri lape sanatorije brez subvencije države, na katero bi tudi mogli in smeli računati, če bi bilo udruženje tako, kakor to zahtevajo interesi stanu in naše stroke. To ni so fantazije, to so realne številke. To je zgolj matematični efekt, da ne govorimo o moralnem efektu, ki bi ga pokazalo ob taki finančni moči udruženje in ki bi rodil za članstvo in stroko ogromne koristi. Razen tega bi imelo članstvo še materialne koristi od tega še pred 10. leti, ker bi se razpoložljiva vsota lahko plasirala v posojilih med samim članstvom po nizkih obrestih, da bi tako podpiralo udruženje članstvo, namesto banke.

Če tako računamo, se nam nehote vsili vprašanje: kaj pa smo delali do sedaj teh 10 let? Zakaj nismo že v preteklih desetih letih izvedli tega? Na to je težko odgovoriti brez bridkih rekriminacij. Jasno pa je samo to: če nismo tega izvedli v minulih desetletjih, so tega krivi deloma p. t. t. uslužbenici, ki so bili napram svojemu stanovsko-strokovnemu pokretu indiferentni in ker niso pravilno pojmovali smisla in svrhe strokovne organizacije. Še več pa so kriva razna vodstva dosedanjih naših organizacij. V resnici p. t. t. osobje do sedaj sploh ni imelo prave strokovne organizacije. Vse, kar se je delalo in govorilo v preteklosti, je bilo največkrat zgolj frazarenje in demagogija. Pri-

šlo je že tako daleč, da je postajalo organizacijsko delo v različnih društvih profesija iz koristoljubnih in koritarskih nagibov. Nebroj raznih društev je imelo v glavnem samo ta smot, da pridejo posamezniki do piškavih nagrad, ki niso v jedru nikomur nič hasnile, tudi tistim ne, ki so jih dobivali, za celoto pa smo s tem zapravili milijone. Ne rečem, da razne nagrade niso bile zaslužene, toda vse delo je bilo brez sistema in smotra, brez realne podlage, razdrobljeno in razčlenjeno, namesto da smo vse sile koncentrirali. Brez nagrad je vsako delo nemoralno, to velja tudi za bodoče, toda ne sme se delati iz strokovnega pokreta profesionalno koritarstvo. Delo v organizaciji mora imeti svrhu in mora biti usmerjeno k interesom celote. Le tako delo bo koristno in plodono, samo plodono delo pa zasluži nagrado. Delo v strokovnem pokretu, ki je ustvarjeno in izvršeno samo zato, da nekdo lahko nekaj zasluži, je koritarsko in pomeni odiranje svojih stanovskih tovarišev. In takega organizacijskega dela je bilo v zadnjih časih med drž. uslužbenci vse polno. Snovale so se razne organizacije in zveze samo zato, da se je našlo neko delo, za katerega so prejemale posamezniki piškave nagrade.

Hvala Bogu, novi zakon o uradnikih je napravil temu konec! Celota je s tem neizmerno pridobila, čeprav so posamezniki prišli ob posttranske zaslužke in zato kolnejo edinstvo organizacij in § 76. Toda treba je, da pride tudi pri nas do veljave načelo, da je interes celote več ko koristi posameznika.

Toda kar je bilo, se ne da več popraviti. Stare napake naj nam bodo nauk za bodočnost. S poštenim, realnim in smotrenim delom je treba dvigniti ideal organizacije in vlti p. t. t. osobju zaupanje vanjo. To pa bo zamogla storiti samo dobra uprava, ki bo prežeta z najčistejšim idealizmom, in na kateri ne bo sence in suma egoizma.

Jos. Jakše:

Spor za poštni dom.

V boju za medvedovo kožo, ki je nastal med stanovsko organizacijo in zadrugo »Poštni dom«, naj mi bo kot članu obeh ustanov dovoljeno povedati svoje mišljenje s posebnim ozirom na članek tov. Čampe »Kako je s poštnim domom?« v »Poštnem glasniku« od 1. septembra t. l. Imenovani članek me je namreč močno presenetil ne samo zaradi načina in tona, v katerem piše o tej stvari predsednik poštarskega združenja za Dravsko banovino in večletni podpredsednik zadruge »Poštni dom«, ampak še posebno zato, ker je baš tov. Čampa sestavil pravila zadruge P. d., pa bi jih moral zato on najbolj poznati.

Ljubljanski »Poštni dom« je reg. z a d r u g a z o. z. in je včlanjena v »Zvezi slovenskih zadrug v Ljubljani«. Mimo imenovanja »Zveze« ni P. d. podrejen, včlanjen ali pravno odvisen od nobene ustanove. Prav tako

ni P. domu podrejena ali od njega odvisna nobena poštna ali nepoštna ustanova. Zato si načelstvo P. d. ne lasti nikake pristojnosti ali pravic, ki bi jih ne imelo po svojih pravilih, pa tudi v stilizaciji izjava, ki jo je imenovano načelstvo soglasno sprejelo, ne vidim, kakor da bi se hotelo to načelstvo prikazati kot neki nadzorni organ ideologije in politike strokovne organizacije.

Po trditvah v osporavemem članku bi se dala volja do itake madreženosti in nadzorstva mnogo prej očistiti združenju p. t. t. uslužbencev, kolikor se seveda sploh sme istovetiti stališče pisca s stališčem organizacije, to je članstva. Saj čitamo v omenjenem članku tov. Čampe na enem mestu: »Glade poštnih domov ne odločajo mišljenja posameznih pokrajin, skupin, ustanov in posameznikov, ampak interesi in sklepi celokupnega udruženja...« In na drugem mestu: »Vprašanje poštnih domov je bilo načelno rešeno na izredni skupščini Saveza v mesecu juniju, tehnično stran pa ima rešiti glavna uprava udruženja. Če bi mimo tega kdo drugi reševal to vprašanje, bi delal to na lastno pest.«

To se torej pravi: o usodi zadruge P. d. je načelno že rešeno, da namreč pripade skupnemu združenju, tehnično (pod tem misli pisec menda likvidacijo in prenos) pa bo rešila glavna skupščina. Alko si bo kdo drugi lastil kako pravico do poštnega doma (n. pr. zadružniki, načelstvo ali občni zbor zadruge P. d.), bo delal to na lastno pest, torej neupravičeno in neveljavno.

Že na prvi pogled je jasno, da to ne drži in da rešuje to vprašanje baš tov. Čampa na lastno pest. Prav nasprotno je namreč res: nihče, pa prav nihče, ne beograjsko »Udruženje« ne Dravska sekcija UPU ne Janjko ne Marjko nimajo odločati, kaj in kako se bo zgodilo s poštnim domom v Ljubljani, nego edino z adružniki, člani zadruge »Poštni dom« s svojim sklepom na občnem zboru te zadruge v smislu čl. 39. pravil.

Tov. Čampa zaključuje svoj članek s trditvijo, da je naloga načelstva P. d. edino ta, da zgradi dom, dočim izjave idejnega načelnika ne spadajo v njegovo pristojnost. Vobče si lasti predsednik ljubljanske organizacije za Združenje vse pravice do »Poštnega doma«, medtem ko bi funkcioniralo načelstvo zadruge P. d. samo kot nekaki polinji. Toda od istega predsednika sestavljena pravila P. doma govore drugače. Naj si ogleda konec 2. člena in čl. 13. pravil! Res je, poštnim organizacijam in ustanovam dajejo pravila prednost pri oddaji prostorov v domu, a jim istočasno nalagajo izvestne dolžnosti in omejitve. Tako se morajo organizacije pismeno zavezati, »da se pokoravajo vsakokratnim odredbam zadružnega načelstva v vseh zadevah, ki se tičejo uprave premične in nepremične zadružne lastnine«, kakor tudi, »da bodo povračale zadrugi vso škodo, ki bi nastala na njeni lastnini po krivdi organizacije ali ustanove, njenih funkcionarjev ali članov.«

Z idejnega stališča ima tov. Čampa oziroma vodstvo organizacije seveda prav. Poštni domovi so res tesno spojeni z idejno organizacijo, ki ja prvobitnega in glavnega pomena, dočim so domovi le posledica te ideje. Tega nihče ne odreka in imam vtis, da je sedanje načelstvo P. d. soglasno v tem, da se poštarski dom v danem trenutku spoji s po-

poštarsko organizacijo. Kakšne namene in cilje pa naj bi načelstvo zadruga tudi zasledovalo pri izpolnjevanju svoje naloge, kakor da pomnoži imetje zadruga in tako čim prej začne z gradnjo?

Toda vse to se mora zgoditi zlepa, mirno, pravilno (to je na osnovi pravil) in pred vsem tako, kakor je volja združnikov. Tudi je treba upoštevati, da niso vsi člani UPU člani P. doma, kakor tudi, da so člani P. d., ki niso člani UPU. Zato mora biti načelstvo še posebno oprezno pri svojih sklepih, ne samo, ker se čuti vezano na vse svoje članstvo, temveč tudi zato, ker je vezano na določbo v čl. 13. pravil P. d., ki pravi: »Zadru-go vodi edinole načelo, da je Poštini dom namenjen vsem p. t. t. nameščencem ter njihovim organizacijam in ustanovam brez razlike in neglede na njihovo medsebojno razmerje«.

Nisem od nikogar naprošen, da zagovarjam postopanje načelstva P. d., vendar so-dim, da je delalo v spornem primeru pravilno in v interesu zadruga. S svečano izjavo tov. Čampe na kongresu v Beogradu, da izroči ljubljanska organizacija imovino »Poštne-ga doma« v Ljubljani centralnemu združenju, se je načelstvo zadruga P. d. seveda moralo baviti na svoji seji, pa je sklenilo, da odklanja tako izjavo, a da drugače nič me reagira. Toda za to izjavo je izvedelo tudi p. t. t. osebje, pa je začelo izvajati nekako pasivno resi-stenco nasproti P. domu. Takrat je moralo načelstvo, da zaščiti koristi zadruga (ne svojih), objaviti protizjavo, da naj se za-družniki ničesar ne boje, ker bodo o usodi poštne-ga doma v Ljubljani odločali samo oni, pa nihče drugi.

Zato je prav, da povedo združniki svo-je mnenje. Kakor bo večina njih hotela, tako pa bo. Za enkrat ima načelstvo P. d. samo negativne izjave od svojih združnikov, da namreč niso za to, da se Poštini dom pri-ključi združenju. To je za načelstvo odločilno. Monda sme predsednik organizacije reči, da je »vodstvu Dravske sekcije UPU malo mar, ali so njegova načela za maso laskava in popularna ali ne«, predsednik ali načelstvo kake zadruga ne sme tega nikoli reči. Uverjen sam, da noben član načelstva za-druge »Poštini dom« v Ljubljani ne bi bil zmožen take meddemokratske izjave.

Stvar je torej jasna. Če s pravili določena večina združnikov P. d. odloči, naj se za-dru-ga likvidira in imovina preda organizaciji, bo načelstvo ta sklep izvršilo. Če pa odloči, da naj ostane zadruga še naprej samostojna ustanova in da naj se zgradi dom na za-družni osnovi, bo načelstvo izvršilo ta sklep. Tretjega ni!

KOLINSKA
TVORNICA KOFORJE
LJUBLJANA.

Okusna in zdrava je
Kolinska kava!

Jos. Štukelj

O doslednosti in iskrenosti.

...pristavim še svoje upanje, da ni več daleč čas, ko bodo z za-nosom hiteli na taka zborovanja vsi poštni uslužbenci brez razli-ke, potem ko se bodo oprostili onih zgodovinskih vezi, ko bo va-nje pronikla zavest skupnih in-teresov in ko bodo prežeti misli, da so vendarle člani ene in iste rodbine — poštarske...

Te besede sem spregovoril dne 4. maja 1930 v Mariboru na letni skupščini bivše OPO, kateri sem takrat prisostvoval kot službeni zastopnik naše direkcije. Naj nik-do ne misli, da je bilo to izgovorjeno ne-premišljeno, ali da sem pri tem zasledoval kake svoje osebne interese, ali pa da sem se hotel komu prikupiti. Nikdar si nisem želel priti v uprave naših strokovnih dru-štev, ali se celo rinil vanje, ker sem se za-vedal, da je to odgovorno, težko in nehva-ležno delo, ki zahteva veliko sposobnosti, požrtvovalnosti in — zlasti med poštarji — strpljivosti in pa strašno trde kože. Zave-dal sem se, da je spor med poštarskimi organizacijami dosegel že skoraj višek in da tu ni dobro hoditi po bob v krop. Iz-previdel sem pa tudi, da tako stanje nika-kor več ne sme trajati dalje, ker nam jem-lje ugled pred javnostjo, škodi pa tudi na-šim žepom.

V prvih mesecih preteklega leta so bili nameščenci skoro vseh strok deležni po-sebnih službenih doklad, samo mi poštarji, ki predstavljamo eno najvažnejših strok državne službe, ki smo najbolj poznani med občinstvom, in ki opravljamo, ako iz-vzamemo železnice, najtežjo in najod-govornejšo službo, teh dobrot nismo bili deležni. Seveda, mi smo se klali med seboj in si zavidali mirvice, ki jih je dobila ta ali ona skupina, ali pa se obkladali na eni stra-ni z »nekvalificiranci«, na drugi pa s »favo-riziranci«.

Dasi tudi meni pri vodstvu bivše OPO in njenem glasilu marsikaj ni dopadlo, sem vendar prišel do prepričanja, da se ta na-sprotstva morajo na kak način premo-stiti in da se morajo prav vsi poštarji zna-jti v neki skupni tvorbi, da si bodo s skup-nim in složnim nastopom priborili vsaj to, kar imajo drugi resori. Vedel sem, da je medsebojno sovraštvo poglavo že globoke korenine, toda upal sem, da bodo vsaj vo-ditelji organizacij hladno premetrili situa-cijo in iz nje izvajali realne sklepe in vplivali pomirjevalno na članstvo.

Iz te zavesti in te nade in v tem name-
nu se je rodil moj prvi članek: »Quousque tandem...?« (»Poštar« od 5. aprila 1930.) Res je, da sem v tem članku pozival vse poštarje samo na skupno delo, da pa nisem takrat še premišljeval, pa saj ni bilo po-trebno, kaka naj bo forma za tako delo. Danes moram v omenjenem članku pred-vsem podčrtati svoj poziv, naj se odgova-
ja stvarno in mirno, brez žela in strupa in da naj se vsak, kdor bo odgova-
jal, tudi podpiše. Z zadovoljstvom ugotavljam, da je moj poziv pri »Poštnem Glasniku« zalegel in da sem v debati ve-del, s kom imam opravka. Sam imam na-vado, da se pri vsakem članku, če je količ-kaj važen, zlasti pa, ako je polemičnega značaja, vedno podpišem. Podpis nam-reč človeka v njegovem zaletu brzda, da piše kritičneje, stvarno in — kolikor toliko — fair. Od zrelega, poštenega in dostojne-ga človeka zato lahko pričakujem in za-htevam, da v polemiki z mano ne kriči izza plota in me ne obmetava z gnojnico, tem-več da mi pogleda v oči in mi pove v brk, kaj mu ni prav.

V tem pogledu greši preljubi »Poštar«, kateremu sem dolgo polnil lačne predale, kakor noben drug list državnih nameščen-
cev. Kadarkoli polemizira, zafrkuje, podti-
ka in žali, imaš dosledno opravka z ano-nimnim dopisnikom, ki se je skrnil za bedni urednikov hrbet. Kajpada, ker ga je sram, da bi priznal očetovstvo takega pamfleta, kakršnih so vse letošnje številke polne. Pa o tem še pozneje!

Tekom debate s tov. Čampom sem do-sledno pozival, da se poštarji združimo v neko skupno tvorbo. Tak poziv se najde celo v mojem odgovoru tov. Čampi (»Po-štar« od 27. junija 1930.) Ta članek pa je, na žalost, a popolnoma nenamerno, po-vzročil momentano disharmonijo in ostro polemiko. Kdor pazljivo prečita oba mo-ja članka, bo videl, da sem zahteval od voditeljev bivše OPO, da pripoznajo ma-turantom načelno neke prednosti zaradi njihove višje šolske in strokovne izobraz-be. Ker sem pa smatral, da v odgovorih tov. Čampe tega pripoznanja ni, sem to stvar še enkrat obdelal. Saj to je bilo vedno jedro spora.

Ko sta tov. Jakše in Čampa v svojih re-plikah priznala prednost tovarišem z viš-jimi šolami, sem mislil, da bomo kmalu sku-paj in zato sem svoj zadnji članek zaklju-čil z besedami: »Sem za eno, enotno, edin-stveno organizacijo, pod katero naj bi se zbral ves poštarski rod«. In sedaj vpra-šam, kje je tu kaka nedoslednost, ki mi jo hoče neki brezimnik naprtniti v »Poštarju«?

Seveda, dokler sem pisal v »Poštarju«, je bilo vse v redu. Kje pa ste bili takrat junaki izza plota, da bi dvignili svoje junaško pero in rekli: ne tako g. Štukelj, čeprav sem ta-krat prosil, naj se oglasi tudi kak maturant. Takrat ste ždeli za pečjo, sedaj pa lazite pod okriljem teme na plan in me napadate. Takrat ste me celo hvatili... med osebo, ki jo zadeva naravnost ne tangira, pač pa hoče resnici in pravici do dna« itd., je pisal »Poštar« dne 15. oktobra 1930. En primer zadostuje. A eno svetlo izjemo moram ome-niti, namreč tov. Poharca, ki se je jedrnat in iskreno zavzel za sporazum in se tudi — podpisal (»Poštar« 15. XII. 30).

II.

Pa razgaljujemo mojo »nedoslednost« še naprej. Dotaknimo se še nekoliko takozva-nih »privatnih« razgovorov med tov. Co-fom, Zupancem, Čampom, Rabičem in mojo malenkostjo, torej med tedanjimi predse-dniki in tajniki maturantov in OPO in meno-j kot inicijatorjem in posrednikom.

Ko se je izkazalo, da se pisмено ne da priti na zeleno vejo, temveč da bi se lahko doseglo celo nasprotno, sem pričel ustno sondirati teren za spravo. Da imam oprav-ka z ljudmi, ki uživajo zaupanje svojega članstva, mi je potrjevala že njihova funk-cija v društvih. Popolnoma pa me je v tem prepričanju potrdilo pisanje »Poštarja«. V članku »Ob sporazumu« (»Poštar« od 15. novembra 1930) je napisal neki maturant: »... morem smelo trditi, da sestoji naš od-bor iz mož, ki so iskreni pristaši sporazu-ma...« In iz istega članka še te besede: »... izvzemši gg. Čampo in Rabiča, ki sta menda v sedanjem načelnstvu edino spo-sobna sodelovati pri ustvarjanju znosnejših razmer med posa. eznimi skupinami po-štarjev.«

Osebe so bile torej prave. Sestali smo se večkrat, preresetavali smo en in drug pro-gram ter iskali, kaj nas spaja in kaj raz-dvaja. Ugotoviti moram, da so bili možje na mestu, uvidevni in strpljivi in da smo v tovariškem razgovoru prišli na čisto. Celo vprašanje poštne šole smo premetrili z ugotovitvijo, da se bo ta stvar brez težav spravila v skupni organizaciji sporazumno v program, ker je hiperprodukcija maturan-

tov. Sicer pa dajmo besedo člankarju maturantu iz »Poštarja« od 15. decembra 1930, ki pravi med drugim: »Dosedanji privatni razgovori . . . so pojasnili meglen položaj in razmerje med posameznimi organizacijami. Izkazalo se je, da s sedanjim stanjem ni zadovoljna nobena stranka.«

Ugotoviti je tudi treba, da zgoraj omenjenih gospodov do teh razgovorov ni vodila kakršnakoli osebna ambicija, marveč da jim je bila pri srcu samo blaginja vseh poštarjev, katerim naj bi bila velika in denarno dobro fundirana organizacija v oporo pri borbi za izboljšanje materialnega in stanovskega položaja in tudi stroke same.

»Ali pa je skupna organizacija mogoča?« — smo se vprašali. Preden smo o tem vprašanje sklepali, smo pregledali in pretresali zadnje programatične resolucije naše skupščine in kongresa. V obeh resolucijah je jasno izražen program Mat. združenja in OPO. *Zahteve obeh resolucij se tako krijejo, kakor bi se ne borili ločeno v dveh frontah enako za izboljšanje materialnega položaja poštne nameščencev* (podčrtal sem jaz). In nato smo kajpada morali reči, čemu naj še nadalje cepimo sile, moči in dobro voljo, ko bi lahko za vse nas delala samo ena, a močna in enotna poštna organizacija itd.

Na koncu razgovorov smo bili prepričani, da bo šlo vse gladko tudi na občnih zborih organizacij in da je treba samo nekaj tednov, ko se bodo vsi poštarji znašli v enotni organizaciji.

Ker smo bili mnenja, da je najtežja premostitev nasprotstev med OPO in maturanti, k razgovorom nismo vabili zvanjnikov in služiteljev, ker to naj bi se zgodilo šele potem, ko bi bila za nami prva etapa sporazuma. Medtem je pa dobil tov. Čampa od Saveza mandat, naj vodi pogajanja in zato jaz nisem več nastopal kot posrednik.

Na občnem zboru društva poštne konceptnih in tehničnih uradnikov sem svojim ožjim tovarišem opisal potek in rezultat razgovorov in jim zagotovil, da pride do skupne organizacije. Da bi čimprej nehala sovraštvo med poštne organizacijami in da bi dali neko moralno oporo drugim organizacijam pri prekoračenju našega »Rubikona«, smo prvi sklenili, da se včlanimo v OPO in si ustvarimo v njej za lastno izživljanje, kolikor bo to sploh potrebno, poseben klub. Tako sem tudi v sporazumu s svojim klubom tolmačil naše včlanjenje na širši konferenci OPO dne 25. januarja 1931, kjer sem dejal: »Z vstopom v OPO nismo zasledovali nobenih posebnih interesov, temveč smo imeli v mislih le dobrobit skupnosti. Hoteli smo, naj bo naše včlanjenje prvi korak k izmirjenju med slovenskimi poštarji, prvi člen v verigi sprav, ki naj stvorijo močno edinstveno organizacijo. Zato lahko danes tukaj sporočam enodušno željo naših članov, naj bi našemu koraku čimprej sledili ostali tovariši, ki so še izven vrst OPO.«

V odbor OPO sem moral iti po soglasni zahtevi ožjih tovarišev. Saj sem se branil in prosil, naj klub delegira koga drugega. Končno sem se vdal, ker vem, kaj je moja dolžnost, kaj je tovarštvo in kaj disciplina. — Marsikdo si sicer te pojme tolmači po svoje in se s svojim postopanjem odtuja ožjim tovarišem in organizaciji in hodi svoja samotna pota.

III.

Končni efekt akcije za zedinjenje poštarjev je bil ta, da so se v OPO včlanili z nekaj izjemami koncept. uradniki, prometni uradniki in člani društva p. t. t. uradnikov (III. kategorija). Na občnem zboru maturantov je pa zmagalo staro sovraštvo napram OPO in se je zato vstop odložil. Zato

sta pa tudi tovariša maturanta, ki sta vodila dotične razgovore, izvajala konsekvence in sta (eden takoj, drugi pozneje) izstopila iz vodstva in prepustila krmilo opoziciji. Kako se ta opozicija udejstvuje in kako vodi maturante, se verno zrcali v vseh letošnjih »Poštarjih«, ki neprestano polnijo svoje kolone s čedalje besnejšimi napadi na OPO in sedanjo dravsko sekcijo UPU in njene funkcionarje. Ni je številke, v kateri ne bi ta ali oni maturant, seveda vedno anonimno, kakor se »zrelemu« možu spodobi, spustil vsaj malo strupa s svojega peresa, pri tem pa hinavsko zavijal oči: . . . da je maturantsko društvo z vso dušo za novo enotno organizacijo p. t. uslužbencev . . . « (»Poštar« 3./31), dočim pomeni vsak, pa tudi najnedolžnejši odgovor, ki ga pa okrog »Poštarja« komaj čakajo, kar alarm za skrajno nebrzdane in žaljive izbruhe.

O, za vas gospodje zaplotni suflerji, bi bilo potrebno, da si ohladite razdražene živce, samo da vam ne bi zadostovalo morje, temveč bi bilo potrebno, da se podaste malo bliže, kamor spadajo bolniki s takimi živčnimi obolenji!

Pri vsem tem se čudim, kako je mogoče, da tako početje mirno gleda večina maturantov. Saj ni mogoče, da bi tako pisavo odobraval trezni in zreli možje in se dali terorizirati od par neuravnovešenih ljudi.

Gospodje suflerji, Vi pišete o terorju, ki naj bi vladal v naši sekciji UPU. Kje pa je ta teror? Mi v odboru ga ne vidimo, pač pa mi je znano, kako ste Vi nastopali proti lastnim tovarišem, ki so se drznili povedati v organizacijskih zadevah svoje lastno prepričanje, ki se ni krito z Vašim! Zato pa pometajte rajši pred lastnim pragom, in kadar bo pri Vas čisto, si pa oglejte še našo hišo!

Tovariš Čampa se je Vam še pred meseci zdel primeren človek za pogajanja. Danes naenkrat pa to ni več. *Seveda, ker niste nikdar iskreno govorili oziroma pisali.* Danes si popolnoma usvajam besede, ki jih je napisal tov. Čampa v Poštnem Glasniku od 11. julija 1930: »Nečete skupnosti, nečete sporazuma in tovariškega ter harmoničnega sožitja.« Vam ni za resno delo, Vam prija samo tisto negativno in destruktivno pisanje »Poštarja«, pa naj je še tako škodljivo za Vas same in za ves poštarski stan. Kaj Vas to briga, Vam je samo za »cajtenge in za honorarčke in za hecl« V tem obstoja celo Vaše izživljanje. Ali je to vredno maturanta?! Kje ste tovariši maturanti, ki Vas poznate za resne tovariše, in ki vem, da takega početja ne morete odobravati? Zakaj ne dvignete svojega glasu? Skoro bi rekel, da se kesam, da sem svoječasno lomil kopje za maturante. Za ljudi take branže, kakor se razgaljujejo v zadnjem času v »Poštarju«, ga prav gotovo ne bil!

V odboru sedanje sekcije UPU vidim ljudi, ki so pošteni, sposobni, požrtvovalni, ki imajo edino željo združiti vse poštarje k pozitivnemu delu v prid našega stanu. Na žalost se morajo boriti z ljudmi temnih ambicij, ki stoje izven združenja in ki se delajo, da jim je za skupnost, dejansko pa mečejo samo polena pod noge tistim, ki hočejo skupnost realizirati.

Najprej ste izjavljali, da ste za skupno organizacijo. Ko je izšel uradniški zakon, ste hoteli obdržati svoje staro društvo in ga »prilogaditi« novemu zakonu, dasi je bilo vsaj glede Vas popolnoma jasno, da Vaše društvo z dosedanjim članstvom zanaprej prav gotovo več ne more obstojati. Nato ste začeli na vse kriplje tolmačiti paragraf 76 u. z. tako, da je enotna organizacija nesmisel. Par dni pred beograjskim kongresom ste pisali kategorično: . . . mi nočemo v organizacijo treh Jožkov!« Ali ni to OPO, ali sekcija UPU, ali karkoli si ustvarijo poštarji v Ljub-

ljani? Dalje piše isti člankar: »Mi hočemo organizacijo na širši podlagi, kjer bodo pravice enakomerno razdeljene!« Kakšna pa je ta podlaga? Zakaj pa ne napišete, kakšno organizacijo si želite? Zakaj vržete samo neko frazo na papir, ne razvijete pa mehanizma take, za Vas idealne organizacije? Zato ne, ker bi radi ribarili v starih kalnih strujah! Sicer pa imamo danes paragraf 76 u. z., ki natančno predpisuje strukturo združenj državnih nameščencev. Zato lahko vsak razsoden človek s prstom otiplje Vašo neiskrenost.

Še to: Zakaj se je pa predsednik ljubljanskih maturantov na kongresu v Beogradu drenjal okoli g. Tome Jovanoviča in slepo plediral za osnutek pravil, ki jih je g. Toma predložil kongresu. Mož na dolgo in široko opisuje v »Poštarju« od 15. julija t. l., kako je svoj predlog, da se sprejmejo predložena pravila v nespremenjeni obliki, utemeljeval, dejansko pa je to opravil s par besedami! Glavni njegov argument, ki ga je pa v »Poštarju« zamolčal, je bil, češ da je g. Toma že dobro premislil, zakaj je tako formuliral pravila. Tisti argument o stroških pa, mimo grede rečeno, sploh ne drži, ker jedro nasprotstva glede pravil med vsemi oblastnimi organizacijami in maturantskim združenjem na eni strani in g. Tomom in njegovo ožjo okolico na drugi strani je tičalo v glavnem samo v tem, da uprava beograjske sekcije naj ne bo istočasno izvršna uprava združenja, temveč da naj se uprava združenja posebej voli. Zastopnike sekcij v glavni upravi pa so predvidevala tudi Tomina pravila. Pa za to mi sedaj ne gre. Dalje: Ko sem videl, kako bivši najljutejši sovražniki OPO in Saveza častijo g. Tomo, ki je prišel baš takrat navzkriž z oblastnimi organizacijami, se res takrat na kongresu nisem zadovoljil z izjavo predsednika maturantskega združenja g. Pešlja, da maturantje vstopijo v novo združenje, temveč sem zaradi pisanja »Poštarja«, ki se je na vse pretege protivil skupni organizaciji, in to še celo par dni pred kongresom, zahteval, da se izjavi tudi delegat ljubljanske podružnice Mat. društva, da bomo slišali vsi, ali vstopijo tudi oni ali ne in da jih bomo pozneje lahko prijeli za besedo. Kako je bil ta poziv potreben, vidimo danes.

Delegat ljubljanskih maturantov seveda ni prečital iz »Poštarja« tistega energičnega stavka: »mi nočemo v organizacijo treh Jožkov . . .«, — ker ga je bila sram; prečital je samo tisto frazo o »organizaciji na širši podlagi.« Potem je pa čisto jasno in deciderano izjavil v imenu ljubljanske podružnice, da bodo tudi maturantje te podružnice vstopili v Združenje. To je resnica, ki jo lahko potrdijo vsi, ki so bili na kongresu. Nerazumljivo mi je, zakaj je delegat svojo izjavo v »Poštarju« od 15. julija t. l. zavil v čisto drugačno obliko.

IV.

Takoj po kongresu je začel »Poštar« zopet goniti svojo lajno proti skupni organizaciji (»Poštar« od 15. avgusta t. l.). To je seveda doslednost! Naj mi nikdo ne poreče, da je dotični članek morda napisal kak član društva nižjih poštne uslužbencev in da ni izšel iz kroga urednikovih zapečkarjev!

Ko smo imeli par dni po kongresu v Ljubljani skupščino naše OPO, da jo prilagodimo novim pravilom združenja, namreč da jo izpremenimo v njegovo sekcijo, sem ustno opozoril tedanjega predsednika ljubljanske podružnice maturantov, da morajo prijaviti svoje članstvo, ako hočejo sodelovati na skupščini in biti voljeni v upravo. To sem storil zato, da bi v zadnjem momentu ne nastala kaka nesporazumljenja in bi maturantje ne imeli v sekciji svojega zastopnika. Na ta ustni pogovor je omenjena podružnica tik pred skupščino poslala pis-

men odgovor, da bodo ljubljanski maturanti je vstopili v udruženje, kadar bodo njegova pravila potrjena.

Gospodje! Pravila novega (hoteli ste imeti novo organizacijo) udruženja so že zdavnaj potrjena in za vstop v to udruženje ste se izjavili na kongresu. Kje pa ste danes? Zakaj baš sedaj najbolj besno napadate to udruženje in funkcionarje njegove ljubljanske sekcije?

Seveda, Vam se zdi skupna organizacija absurd, ker pravite, da je »smešno«, da bi v istem odboru sedela pri isti mizi »načelnik in služitelj« (»Poštar« od 15. avgusta) ali »g. direktor, bivši g. pogodbeni poštar (ali ni tudi mogče med maturanti kakšen? — opomba pisca) in njegov bivši g. pometač« (»Poštar« od 15. septembra t. l.). Rad bi vedel, s kakšnimi občutki čita take duhovitosti člankar v istem »Poštarju« M. B., ki je iz vrst »nižjih«, in drugi uslužbenci, ki morajo po službeni razdelitvi tu pa tam tudi »pometati« v uradu. Člankar M. B. vidi seveda nestrpnosti in nerode samo med uradniki, ki so včlanjeni v našem udruženju, gospodov, ki se tako cinično izražajo v listu, kateri se vzdržuje za denar nižjih uslužbencev, pa ne vidi.

Gospodje aristokratski suflerji, dovolite, da Vas vprašam, ali kaj zarudevate, ko spravljate v žep honorar za članke, s katerimi na vse načine nasprotujete skupnosti z nižjimi uslužbenci? Saj honorar se izplačuje iz denarcev, ki so si jih odtrgali od ust ti »pometachi« (rabim Vaš izraz!) in zvaničniki?! Tak način urejevanja in taki absurdi so mogoči samo pri »Poštarju«, to je pri listu, ki nima prav nobene ideologije, in katerega lastnike družijo samo sovraštvo napram našemu udruženju. Zato je pa tudi mogoče, da čitaš v isti številki in celo v istem članku o našem udruženju, da je »OPO«, snujoče se UPU, eventualno bodoče UPU, začasno UPU, eventualno UPU, novo Udruženje itd. In ta »Poštar« je in ostane Vaše glasilo, tako pišete. Seveda, saj so ga »nižji« založili kar eno leto naprej z denarjem. Še boste lahko hazardirali, saj imate dovolj asov! Res — glumačev in hazardistov mi v našem udruženju ne maramo! Vi se igrate kar naprej za denar zvaničnikov in služiteljev, vodstvu društva »nižjih« pa priporočam, da si dobro preštudira tiste paragrafe, o katerih piše zadnji »Poštar«, posebno pa tisto, kar govorijo o kibicih. Jaz pravil žalibog ne poznam. V »Poštarju« jim bodo z njimi že postregli.

Rad bi vedel, kako so voditelji »nižjih« krivili hrbte, da so si pridobili »naklonjenost in simpatijo« gospodov suflerjev (»Poštar« od 15. septembra t. l.). Gospodje, mi pa ne bomo padli na kolena pred Vašo milostjo in za božjo voljo prosili Vaše prijaznosti. Najmanj se pa bojimo Vaše grožnje, kako boste izpodnašali stolčke.

Sicer pa morate biti najprej člani našega udruženja, preden morete sploh zahtevati kake spremembe v upravi naše sekcije. Tujec nima besede v naši hiši. Sicer se pa vrši vse naše društveno življenje parlamentarno in če se boste včlanili in dobili na kakršenkoli način pri volitvah večino, boste imeli seveda vodstvo po svoji želji. Sedaj Vam pa moramo odrekati pravico zahtevati odstranitev te ali one osebe iz uprave sekcije. O, kar pridite v udruženje in izpodnašajte stolčke!

Verujte, da Vam bomo ta trud prihranili! Vsaj zase rečem lahko (in mislim tudi za tov. Čampo), da Vam bom takoj izpraznil podpredsedniški portfelj, kakor hitro bom videl koga, ki bo pokazal resno in pošteno voljo zasesti ga. Še odkril se mu bom, se mu iskreno zahvalil za prijaznost in požrtvovalnost in mu tovariško segel v roko.

Samo kje so tista »velika drevesa«, o katerih piše zadnji »Poštar«; menda segajo že do nebesnih sinjin, ker jih mi ne vidimo! Ali pa jih mogoče ne zakriva samo urednikov hrbet in le niso tako visoka in trdna kakor hrasti? Pa odgrnite uredniško kopreno in sklonite se milostno k nam pristikavim zemljanom, da bomo malo deležni Vaše blagodejne sence!

Pri nas vidite denunciantel! Ali ne velja mogoče v tem primeru tista znana nemška prislovica: falot vidi okoli sebe same falote! Ali se morebiti še spominjate, kako ste pred kratkim tuhtali, kako bi nastopili proti meni potom oblastev in to zaradi mojega strokovnega članka, ki Vas je tako strašno zbedel, da ste mi »posvetili« kar par kolon v »Poštarju«? Ali ne bi jaz morebiti lahko rekel o Vas »Romana fides — nulla fides«, ko ste tako hvaležni za moje parletno sotrudništvo pri Vas?

* * *

Pa naj bo dovolj za danes. Človek bi moral napisati cele zvezke, če bi hotel na vse odgovarjati in vsestransko osvetliti »Poštarjeve« zapečkarje. Če bo potreba, se moram še kaj oglasim.

Jožko Čampa:

Moja zadnja beseda o poštne domu.

Čujem, da se trosijo v Ljubljani med poštarji glede poštne doma razne vesti, spočete v glavah tistih, ki žele na vsak način kompromitirati vodstvo Dravske sekcije UPU, pa čeprav s tendencioznimi govoricami in podtikanjji, ki se dajo najuspešnejše širiti po raznih ljubljanskih špelunkah in dalmatinskih vinotočih. Tako se na pr. govori po raznih kotih, da hočem jaz imovino zadruga »Poštni dom« spraviti v Beograd, da bi se tam plačali in pokrili razni deficiti in dolgovi. Nadalje se govori okrog, da je Dravska sekcija UPU dala svojo imovino takisto v take svrhe.

Za poštne človeka je borba z zakotnim šušljanjem in natolcevanjem, podtikanjem in sumničanjem nelahka brez detektivov in prisluškovalcev. Jaz se v temno beziško borbo nikdar nisem in nikdar ne bom spuščal. Jaz se borim v odprti areni, javno in s poštenimi sredstvi. Zato izjavljam, da so vse take zakotne govorice neresnične, brez podlage in tendenciozne v najslabšem smislu.

Glede imovine zadruga »Poštni dom« je resnica samo ta, da sem v Beogradu zastopal stališče, da bi bila večina združnikov »Poštne doma« po mojem mišljenju brez dvoma pripravljena odstopiti svoje deleže Udruženju, toda pod pogojem, da Udruženje vrne notranje posojilo, ki ga je zadruga najela pri p. t. t. osovju Dravske banovine in da začne iz svojega denarja graditi v Ljubljani poštni dom. Predpogoj vsega pa je, da se postavi Udruženje na tako osnovo, kakor smo jo zamislili s pravili, ki jih je izdelala lani bivša naša OPO. Ves denar, ki je zbran v Ljubljani za zgradbo poštne doma, bi potemtakem ostal do zadnje pare v Ljubljani in bi se porabil izključno za zidavo doma. Ker pa je vsota, ki je zbrana v Ljubljani — če odštejemo notranje posojilo — absolutno nezadostna za zgradbo doma v Ljubljani, naj bi ostalo dalo Udruženje. Po mojem računu bi moralo dati Udruženje iz svojega do 1.200.000 Din. To bi bila po mojem mnenju najlažja, najpoštenjša, najkrajša in najsigurnejša pot do doma. V nasprotnem slučaju pa izgleda, da bo preteklo še mnogo Save preko ljubljanskega polja, preden bo stal naš dom. Razen tega bodo združniki nosili desetletja jamstvo in riziko za stavbo doma, dočim bi po moji zamisli ne nosili za dom nobenega jamstva več, ker bi prevzelo jamstvo in riziko nase celokupno Udruženje. Me ne vodi samo ena misel pri tem: priti čimprej do doma v Ljubljani na način, ki bi bil za p. t. t. osovje Dravske banovine najugodnejši in najcenejši, ter tako, da pri tem ne bo izkrcavala materialno ena generacija slovenskih poštarjev. Nam je potreben dom,

nujno potreben zaradi splošnih organizacijskih, socialnih in kulturnih potreb našega članstva. Komur pa je dom potreben iz kakih drugih, morda celo iz osebnih razlogov, ta bo seveda drugačnega mišljenja in bo zaradi svojega osebnega prestiža in tendenc, ki jih zasleduje z domom, uveljavljal svoje stališče. Za p. t. t. osovje Dravske banovine je moje stališče neprimerno boljše in koristnejše, nego je stališče načelstva zadruga »Poštni dom«, ki nam je sporočila s svojim dopisom, da »dokler ne bo naš poštni dom oziroma zadruga popolnoma prosta dolgov in vseh pasiv, toliko časa je pripojitev zadruga k Udruženju neizvedljiva«. To se pravi z drugimi besedami, da naj slovenski poštarji najprej postavijo in izplačajo dom z materialno izkrcavitvijo ene ali dveh generacij, nakar bo šele mogoča pripojitev doma k Udruženju. Jaz o sebi n o sem proti temu, ker je ta način pripojitve nemoralen. Če naj bo dom skupna last Udruženja, potem naj bo tudi zgrajen iz skupnih žrtev članstva celokupnega Udruženja. Saj baš v tem je jedro današnje spora, ker ima postati imovina skupna last, pa vsi člani Udruženja niso enako prispevali k njej. Saj je ravno to tista točka, na kateri boleha vse naše organizacijske in domsko vprašanje v našem Udruženju. Jaz sem za enakopravnost in ne za izkoriščanje kateregakoli dela jugoslovenskih poštarjev. In komur je za pravico, poštenje, enakopravnost in moralo, se bo postavil brezdvomno na moje stališče.

Načelno vprašanje pripadnosti poštne domov je rešeno že po sami ideologiji našega Udruženja. Domovi so za organizacijo in morajo biti njena last. Brez tega domovi za organizacijo izgube svoj smisel in pomen. Ne gre torej za to, da organizacija dobi v domu proti plačilu pisarno in dvorano, ker to dobi organizacija za denar lahko tudi drugje, na pr. v Delavski zbornici ali pa v kakem drugem domu. Za tako pojmovanje doma ni treba nobene ideje o poštne domovih, ki jo opevamo že vsa leta našega obstoja. Če bi bilo to tako, potem organizaciji ne bi bilo treba imeti nobenega interesa na domu in denar, ki bi ga dala za dom v takem slučaju, bi bil izdan brez haska, ker bi lahko z njim članstvu več koristila, ko bi ga porabila v socialne akcije. Če podpira organizacija dom materialno in moralno, dela to zaradi ideje poštne doma, ki se identificira z idejo organizacije. Če bi bilo narobe, bi organizacijo proketo drago stal »kvartir« v poštne domu. Sicer pa z načeli ne bomo barantali. To je ideja in načelo, ki so ga postavili v organizacijskem pokretu vsi jugoslovenski poštarji, in to ne v času, odkar sem jaz predsednik Dravske sekcije, nego v desetletnem razvoju organizacijske ideje. Če bi se v tej ideji postavili slovenski poštarji na drugačno stališče, na stališče separatizma in lokalnega, plemenskega egoizma, bi za nas ne bilo več prostora v skupni organizacijski zajednici jugoslovenskih poštarjev. Zastopnik slovenskih poštarjev, ki bi se izjavil za tako stališče, bi bil opljuvan in po mojem mišljenju ne po krivici. Lahko je po ljubljanskih vinotočih uganjati demagogijo, lahko je zabavljati po stari slovenski mentaliteti pri litru vina čez vse, kar ne pije pristnega kranjskega cvička, toda rad bi poznal tistega, ki bi se v današnjih časih upal govoriti v Beogradu na seji glavne uprave tako, kakor govori v ljubljanski oštariji. Da, da, težko je dandanes obstati poštnemu človeku na vodstvu organizacije, če hoče delati pošteno in ako se mora boriti na sto strani zoper sebičnost, užaljenost, nerazumevanje in intrigiranje, ki je bujno v cvetju tako doma v ljubljanskih pivnicah kakor v beograjskih podrumih.

Sicer pa kaj bi se pričakali in razburjali. Stvar glede ljubljanskega poštne doma je zdaj rešena. Udruženje nima denarja, ki je potreben za zgraditev doma v Ljubljani in Splitu ter za pokritje dolga na zagrebškem domu. Zato ostane vse lepo pri starem. Tudi tisti, ki so pričakovali na obč. zboru zadruge senzacij, naj se obrišejo pod nosom. Saj ste pismeni in ste brali sklep glavne uprave UPU. Ker Udruženje nima potrebne kapitala, naj se v Ljubljani in Splitu zgrade domovi na združni podlagi, če je tako lažje in hitreje mogoče. Vse ostane lepo

pri starem in zato ne vem, kaj je treba po nepotrebnem begati ljudi z izrodki fantazije, segrete od užaljenosti in duha vinske kleti? Pa da smo pošteni in odkriti: vse te bedaste, zlobne in zlagane govornice, da jaz ponujam po Beogradu kar tja v slepo denar slovenskih poštarjev, ne izhajajo niti iz strahu in skrbi za poštni dom, niti iz bojazni za organizacijo, ampak iz sovraštva in zavisti ter iz želje, kompromitirati pri poštarjih ugled predsednika Dravske sekcije UPU. On je namreč mnogim ljudem na potu v Ljubljani, pa tudi v Beogradu. V Ljubljani me dolže, da hočem vse znesti v Beograd, v Beogradu pa pravijo, da ne dam nič iz Slovenije. Resnica pa je taka, da bi radi vsi tisti ljudje, ki me ne morejo trpeti in ki mi očitajo to, eksploatirali Udruženje v razne, deloma čisto osebne in sebične, deloma pa v partikularne svrhe. Eni ko drugi bi radi, da bi ostalo v Udruženju staro »fortvurštanje«, kar je za posameznike, če že ne koristno, pa udobno, celota pa naj bi trpela in bila zapostavljena, kakor je bila zapostavljena že dobra štiri leta ob prekrasni »strokovni« politiki bivšega Saveza.

Pa bodite pomirjeni. Campa ni priliman na voditeljsko mesto. Bolj ko vi si želi on sam zapustiti to prekrasno, zavidanja vredno in dobičkanosno pozicijo. Toda, dokler je pred poštenimi p. t. t. uslužbenci in pred svojo vestjo odgovoren za svoje delo in zadržanje na tem mestu, toliko časa se bo boril za to, da se v Udruženje jugoslovenskih poštarjev spravi red, delo, poštenje, pravičnost, morala in enakopravnost. Če pa me boste zrušili na mojih postojankah prej nego se mi bo to posrečilo doseči z dobromišlečimi tovariši in sodelavci, boste meni osebno napravili s tem uslugi, sebi pa zadoščenje. Ko pa boste zavzeli moje mesto, boste za svoje delo odgovarjali vi. Takrat vam posel ne pojde tako lahko od rok, kakor vam gre sedaj, ko spletkarite, ne da bi nosili za to tudi odgovornost.

Še nekaj, kar se tiče pravil zadruga »Poštni dom«, skupščine in odločitve članstva. V tem pogledu ne potrebujem nobenega pouka, ker jaz prav tako dobro vem, da je treba za razne sklepe večine članstva kakor vi. Tudi vem, kaj predpisujejo pravila. Toda pravila zadruga »Poštni dom« so bila napravljena v dobi in razmerah nekdanje Zveze poštne organizacij. Od tedaj pa do danes so se pa razmere temeljito spremenile. Takrat, ko smo osnovali zadrugo, smo rabili res samo pisarno in skromne prostore za organizacijo. In v tem smislu in stilu je bil tudi dom zamišljen. Nadaljnja ideja o domu se je razvila in izkristalizirala šele pozneje, dokler ni končno prišla v današnjo fazo. Ves ta razvoj je izhajal izključno in samo iz organizacije, kar bo menda priznal in vedel tudi tov. Jakše. Pravila so forma, ki ne delajo ideje, ampak narobe. Zato je treba formo ravnati po ideji, kakor obleko po telesu, in modji. Tako se torej s pravili zadruga ne da nič dokazati in tudi ne negirati ideja.

Še besedo glede tistih 50.000 Din, ki bi jih morala dati Dravska sekcija UPU po sklepu glavne uprave za Sarajevski dom. Vse to je res, toda tisti, ki širijo o tem razne govornice, ne povedo, kakšni pogoji so bili stavljeni za to. Da so pa bili interesi Udruženja s temi pogoji dobro zavarovani, dokazuje to, da smo dobili te dni od Centralne uprave UPU dopis, s katerim odklanjajo to vsoto, ker ne sprejemajo stavljenih pogojev. Škoda le, da jih niso sprejeli, kajti pogoji so bili vredni mnogo več in če bi jih bila Centralna uprava sprejela, bi bila enkrat za vselej končana borba za ureditev Udruženja in imovine.

Nič se ne bojte, predragi moji prijatelji! Predsednik Dravske sekcije dobro ve, kaj hoče in kaj dela. Samo nekateri njegovim prijatelji so pričakovali, da ga bo kje polomil in kar niso mogli dočakati tega. Ker pa se ta ni zgodilo, so žalostni in nestrpni. Računali so tako: če ga polomi, je izgubljen in mora iti. Sedaj pa pravijo: ker ga ni polomil, pa nam vseeno ni po volji in zato si je treba za ljudi izmisliti bajko, kako ga je polomil, ker ljudje bodo vseeno verjeli in potem gorje mu!

Moja vest pa je kljub temu čista in zato lahko mirno pogledam v oči vsakomur.

Nov konflikt v našem udruženju.

Med centralno upravo in banovinskimi sekcijami našega udruženja je prišlo zopet do nesoglasij. Centralna uprava je namreč sporočila banovinskim sekcijam, da je centralna uprava razveljavila sklepe glavne uprave, storjene na njeni prvi seji dne 29. in 30. avgusta t. l. Postopanje centralne uprave je seveda nepravilno in proti predpisom pravil, ker je centralna uprava samo izvršni organ udruženja, ki ima izvrševati sklepe višjih instanc, t. j. kongresa in glavne uprave. Zato centralna uprava kot nižja in podrejena instanca po pravilih ne more in ne sme nasprotovati sklepom višjih instanc, kaj šele razveljavljati jih. Centralna uprava pravi, da so neveljavni vsi sklepi glavne uprave, s katerimi se ureja imovinsko vprašanje, odklanja predjem, ki bi ga morala dati Dravska sekcija za sarajevski dom, razveljavlja sklep o izdajanju skupnega glasila udruženja, kakor tudi sklep o sklicanju rednega kongresa v mesecu decembru t. l. Po sklepu centralne uprave bi se imel vršiti kongres šele v mesecu juliju 1932. Seveda so vsi ti sklepi Centralne uprave nepravilni in proti pravilom, zlasti pa sklep, da se bo kongres vršil šele drugo leto. Člen 27 sedanjih časniških pravil predpisuje namreč izrečno, da veljajo sedanja pravila samo za 6 mesecev, t. j. do 21. decembra t. l. in da se mora v tem času sklicati nov kongres, ki ima nalogo sprejeti nova pravila. Če bi obveljal sklep centralne uprave in bi se vršil kongres šele drugo leto, bi nastalo za naše udruženje po 21. decembru t. l. ex lex stanje, kar bi imelo za posledico, da bi udruženje avtomatično prenehalo obstojati.

Jasno je, da je ta samovoljno in nečuvno postopanje centralne uprave izzvalo pri banovinskih sekcijah ogorčenje. Banovinske sekcije so napram temu postopanju podvzele potrebne korake, da zaščitijo interese udruženja in njegovega članstva.

Več bomo o tem spregovorili prihodnjič, ko bo zavzela napram temu svoje stališče uprava Dravske sekcije na svoji seji, ki je sklicana za soboto 3. oktobra t. l.

Iz Gospod. zadruga poštne nameščencev.

1. Jabolka. Do sedaj smo prejeli že veliko naročil na jabolka. Dostavimo jih vsem naročnikom prihodnji teden. Prosimo vse one, ki žele jabolka še naročiti, naj to storijo, ker bo pozneje cena višja in tudi za kvaliteto ne bomo mogli jamčiti.

Oglejte si

veliko zalogo manufakturnega blaga, svile, platna, nogavic i. t. d.

v trgovskem domu

F. Prežgrad, Maribor

Vekoslav Bornašek

trgovina s špacerijo in kolonialnim blagom

CELJE, PREŠERNOVA ULICA ŠT. 8

Največjo izbero vsakovrstnega usnja in čevljskih potrebščin

priporoča

Franc Erjavec

Ljubljana, Stari trg št. 11

Pripominjamo, da bomo dobavili samo prvovrstna namizna jabolka kot so voščenke, ananas, kahanada, renette itd. To sadje se bo držalo do prihodnje pomladi, če ga bodo člani pravilno shranili. Navodila, kako naj se jabolka shranijo, smo že priobčili v predlanskem »Poštnem glasniku« št. 34, pa tudi letos smo jih pripravljeno dati, ako bi člani to hoteli. Naročila sprejema do nadaljnjega g. Čeh Karel na direkciji, telef. št. 3137 in pa pisarna Pred Prulami, telef. št. 2920.

2. Krompir. Tudi krompir bomo letos dobavili, če bo dovolj naročil. Pripominjamo, da bo krompir prvovrsten iz okolice Kranja in po zmerni ceni. Člani, ki so ga predlansko in lanske leto naročili, so bili z njim zelo zadovoljni. Cena bo nizka, dobavni pogoji pa kakor običajno.

Krompir naročajte ravnotako kakor jabolka pri g. Čehu, oz. v naši pisarni.

3. Kurivo. Vse člane prosimo, naj se še tekom tega meseca, kolikor se seveda še niso, preskrbe s kurivom, ki jim je potrebno za zimo. Kakor kaže, bo letos zima dolga in huda in bo gotovo nastopila v dobavi premoga v najtežjem času kriza, ker bo vsled velikih naročil pomanjkanje prevoznih sredstev. V oktobru se da premog še lepo vskladiščiti, kar bo pozneje, ko bo plundra in sneg, nemogoče. Imamo tudi prvovrstna suha, bukova drva, in pa mehka za podkurjenje.

Kurivo naročajte pri g. Čehu ali pa v naši pisarni, kamor sporočajte tudi vse eventualne reklamacije.

Hkrati sporočamo, da smo tudi letos uredili v naši čevljarini poseben oddelk za popravila raznih snežnih čevljev in galoš. Ta popravila bo izvrševal strokovno izborni kvalificiran čevljarški pomočnik in zato smo prepričani, da bo članstvo s popravili, ki bodo točno, solidno in poceni izvršena, zelo zadovoljni.

Osebne vesti

Postavljeni: za pogodbene poštarje Herle Anica v Solčavi in Avsenak Franja v Sv. Lovrencu na Dravskem polju.

Premeščeni: služ. 2. skup. Pauko Josip iz Ptuja na Maribor 2 in Škrobar Matija z Maribora 2 v Ptuj.

Upokojeni: pb. ur. VI. skup. Rovšek Franja na Ljubljani 1 in Ranc Blaž na Mariboru 2; pb. ur. VII. Vojsk Ruža na Mariboru 2; pb. ur. VIII. skup. Kogej Matilda na Mariboru 2; zvan. I. skup. Maček Anton v Dolenjem Logatcu in Kranjc Anton v Sv. Juriju ob juž. žel.

Poroke: Volovec Rezika, pog. pošt. v Dobovi se je poročila s kov. mojstrom Pavlič Andrejem; Bauman Marija, pog. pošt. v Bianci s posestnikom Divjak Mihaelom; Benkovič Zora, pog. pošt. v Slivnici pri Celju z učiteljem Šudar Gabrijelom; Darovič Franc, zvan. v Kočevju s Schleimer Heleno in Šušteršič Franc, služ. na Ljubljani 2 s Hanjšek Zofijo.

Prestanek službe: Jurgec roj. Murko Terezija, pog. pošt. pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju in Rogar Neža, služ. v Kranjski gori, sta se odpovedali poštni službi.

Nič

ne ugibajte

kje si boste kupili blago za zimске suknje, modni kamgarn in sportni ševijot, volmeno blago in pliš za plašče, najnovejši barzum in flanelo za obleke, perilno blago, posteljne garniture, flanelaste in prešite odeje, od navadnih do najfinejših,

ker Vam nudi veliko izbiro

blago prvovrstnih kvalitet in najsolidnejše cene tvrdka

A. ŽLENDER

Ljubljana, Mestni trg št. 22

Gg. poštним uradnikom in nameščencem na obroke po istih cenah kakor proti gotovini.

Tvornica dežnikov
L. Mikuš, Ljubljana
 Mestni trg 15

priporoča svojo bogato zalogo
 dežnikov in sprehajalnih palic.

Največja izbira

vseh vrst modernih čevljev domačega in tujezemskega izdelka najboljših svetovnih znamk ter dežnih in snežnih čevljev, galoš po najnižjih cenah se dobi v trgovini

A. Žibert

Ljubljana Prešernova ulica

Nogavice, rokavice, moško perilo, modno blago, dežnike, vse potrebščine za šivilje, krojače, čevljarje, sedlarje in tapetnike
 kupite najboljše le pri

JOS. PETELINC

LJUBLJANA,

za vodo, v bližini Prešernovega spomenika

Solidno blago se samo hvali!

O tem se lahko vsakdo prepriča v trgovini

Servat Makotter
 Maribor

Velika izbira pohištva, modrocev, zaves i. t. d.

**Pletenine, nogavice,
 galanterijo**

nudi po najnižjih cenah

Eksportna hiša „LUNA“
 Maribor

VELIKA IZBIRA

sukna ter velika zaloga damskih in moških črnih in modrih kamgarnov. Zastopstvo slovitih tovarn »Medvedjega platna« ter bogata izbira Schroll-ovih belih tkanin v vseh širinah.

Cene nizke!

Postrežba solidna!

Poštni nameščenci uživajo 10 % popusta!

JOS. ULLAGA nasl. J. SZINICZ
 manufaktura

MARIBOR, Aleksandrova cesta št. 21

ELEKTRIČNE SVETILJKE

za stanovanja, urade, poslovne lokale, dvorane itd. v veliki izbiri in po zelo solidnih cenah Vam nudi

ELEKTROINDUSTRIJA
 d. d.

Ljubljana, Gosposvetska cesta 13
 (Kolizej) Telefon 2314

ELITE

D R U Ž B A Z O. Z.

Izdelava in prodaja damske, moške in deške **KONFEKCIJE** na debelo in drobno. Prvo vrstno izvrševanje po meri. — Poštarji, nabavljajte potom Gospodarske Zadruga po originalnih cenah!

LJUBLJANA, Prešernova ulica 9

A.
GOREC

D. Z. O. Z.
 LJUBLJANA

palača Lj. Kred. banke in Gosposvetska c. 14

p r i p o r o č a

najboljša kolesa in vse potrebščine prvovrstne šivalne stroje in ves zimskosportni material najceneje

JOSIP OLUP
 LJUBLJANA

priporoča svojo

trgovino z manufakturnim blagom, moškimi oblekami domačega izdelka in perilo iz lastne tovarne »Triglav« po najnižjih cenah. — Obleke in perilo po naročilu se najhitreje in najsolidneje izvršuje. — Moje geslo je: Nizke cene, dobro blago. — Dobavitelj Gosp. zadr. pošt. nam. proti nakaznici.

angleškega
 in češkega
 sukna!

BOGATA IZBIRA!

A. & E. SKABERNÉ
 LJUBLJANA

**FABIANI
 & JURJOVEC**

Ljubljana, Stritarjeva ul. 15

Priporoča svojo veliko in krasno zalogo angleškega in češkega blaga za gospode in dame

Vedno zadnje novosti v zalogi

Državnim nameščenoem nudimo nakup na obroke

**Kupujte pri tordkah, ki inse-
 rirajo v našem glasilu!**

Dent. Leop. Smerkolj
 tehničar

prej voditelj ateljeja Zins

Ljubljana VII

Celovška cesta 32/II.

Sprejema

od 8.—12. in od 14.—18.

Telefon štev. 34—48

LEKARNA

„PRI ZLATEM ENOROGU“

Mag. Ph. Ubald
 pl. Trnkóczy

LJUBLJANA
 MESTNI TRG ŠTEV. 4

SNOJ JOS.

manufakturna in modna trgovina

Ljubljana Prešernova 3

Priporoča svojo veliko zalogo v moškem in damskem blagu, veliko izbiro svile v najnovejših vzorcih itd.

*

Poštnim uradnikom in nameščencem se prodaja na obroke.

MERCINA IN DRUG

TRGOVINA S PAPIRJEM NA VELIKO
 LJUBLJANA

Kolodvorska ulica št. 8

Glavno zastopstvo in samoprodaja za Slovenijo vseh izdelkov tovarne za dokumentni in kartni papir

BRATJE PIATNIK, RADEČE

Od dobrega najboljše je

Gritzner-Adler

šivalni stroj
 in kolo

Elegantna izvedba,
 najboljši material!

Novost! Novo-t!

Šivalni stroj
 kot
 damska pisalna miza

le pri

J. Petelinc - Ljubljana

Telefon interurban 2913

Zmerne cene

